

קובץ
תוך הנחל

דיבורים נוראים ונפלאים שנאמרו
בשבת קודש פרשת כי תצא תשמ"ט

מפ"ק כ"ק הרה"צ מוהרא"ש שליט"א

יוצא לאור בימי חודש אלול תש"ע

תוך הנחל

ליל שבת קודש פרשת כי תצא ה'תשס"ט

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ק"ד המדבר מתמימות ומעבודות פשוטות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, מוהרנ"ת ז"ל אומר, רביז"ל היה אוהב מאד את העבודות הפשוטות של סתם בני אדם, האנשים הפשוטים הכשרים, והיה אוהב מאד מי שיכול לומר הרבה תחנונות ובקשות בתוך הסידורים הגדולים, בדרך ההמון עם הכשרים, והיה מזהיר ומוכיח אותנו כמה פעמים, לומר זמירות בשבת, והיה מקפיד וכועס מאד על מי שהוא חכם בעיניו ואינו מתאמץ לומר זמירות בשבת ובמוצאי שבת או שאר עבודות פשוטות, כי עיקר היהדות הוא בפשיטות ובתמימות גמור, בלי שום חכמות, כמבואר אצלנו כבר כמה פעמים: וגם הוא בעצמו זכרונו לברכה, קודם שהגיע לו החולאת הכבד שנסתלק על ידו, קודם לזה, כל ימיו היה מזמר זמירות הרבה בכל שבת ושבת ובמוצאי שבת, עד כאן לשון מוהרנ"ת ז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הגנה אצל רביז"ל היה עיקר החשיבות תמימות ופשיטות, לעבוד את השם יתברך בעבודות פשוטות, ולהיות "א פשוטער איד", "יהודי פשוט", ובאמת זוהי המדריגה הכי גדולה, כי הקדוש ברוך הוא פשוט בתכלית הפשיטות, ולכן יהודי שרוצה להכליל בו יתברך צריך גם כן להיות פשוט בתכלית הפשיטות, ואין צריך שום תנועות ועבודות משונות לעבדו יתברך, רק לעשות הרבה עבודות פשוטות בתמימות ובפשיטות גמורה, כגון לומר הרבה תהלים והרבה תחנונות ובקשות, ולומר הרבה פרקים משניות, והרבה דפים גמרא, ולדבר אליו יתברך בלשון שהוא רגיל לדבר בו, שזה נקרא התבודדות, ולומר הרבה זמירות בשבת קודש, וכן לקיים הרבה מצוות בתמימות גמורה בלי שום חכמות כלל, וכל זה נקרא "יהודי פשוט", והיא המדריגה הכי גדולה, והוא עיקר שמחת החיים, כי אדם שיש לו חכמות, הוא תמיד שרוי בעצבות ובמרה שחורה, ואף פעם אינו שמח עם מה שהוא עושה, כי בכל פעם חושש, אולי אינו יוצא ידי חובתו לפני השם יתברך, ותמיד שרוי בעצבות מחמת שהיה רוצה להיות איש כשר ולהגיע אל מדריגות, ואינו הולך לו, וכמו שאומר רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' מ"ד), שעל אנשים כאלו נאמר (ויקרא י"ח) וחי בהם ולא שימות בהם, כי אין

להם שום חיות מן העבודה שלהם, מה שאין בן "יהודי פשוט" שמחיה עצמו עם כל נקודה ונקודה שזוכה לחטוף מיהדותו, תמיד שרוי בשמחה עצומה, וחי חיים טובים ומתוקים באמת, ולכן אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל והולך בדרכי התמימות שלימד אותנו רבינו"ל, להיות "יהודי פשוט", ולעשות הרבה עבודות פשוטות ולהשליך החכמות ממנו לגמרי, כי אז יחיה חיים טובים באמת, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מזהירא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד כי הנה כתיב (דברים כ"ב) **שלה תשלח את האם ואת הבנים תקח לך למען ייטב לך והארכת ימים**, ויש לומר שמרומוז בפסוק זה - גילוי הנ"ל של רבינו"ל, כי ענין **"שלה תשלח את האם"** הוא ענין השלכת החכמה והשכל הנקראה "אם", וכמו שכתוב (משלי ב') כי אם לבינה תקרא, וכן מבואר בספר הקדוש "נועם אלימלך" (פרשת כי תצא ד"ה כי תהיין לאיש וגו') שהמחשבות נקראות "אשה", כי הן מולידות את כל המעשים, הן לטוב והן להיפוך, עיין שם, ולכן בעבודת ה' יש מצוה של **"שלה תשלח את האם"**, שתשלח ממך כל החכמות והשכל, ואז **"ואת הבנים תקח לך"** שתקח לעצמך הרבה מצוות ומעשים טובים הנקראים בשם "בנים", וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (תנחומא פרשת נח) עיקר תולדותיהן של צדיקים מצוות ומעשים טובים, וכל זה **"למען ייטב לך"**, כי אז תזכה למצוא ולהרגיש את הטוב בחיים, **"והארכת ימים"** שתזכה לאריכות ימים ושנים טובים באמת, כי מי שמקיים את המצוות בתמימות גמורה, יש לו אריכות ימים ושנים טובים, וכל יום ארוך אצלו מאד, כי זוכה למלאות אותו עם הרבה עבודות פשוטות, לומר הרבה תהלים וללמוד הרבה פרקים משניות ודפים גמרא, ולדבר הרבה אליו יתברך, נמצא שכל יום משוך וארוך אצלו מאד, מה שאין בן ההולך עם חכמות של הבל נכשל בקיצור ימים, כי אינו מוצא שום שמחה וחיות בימי חייו, וכל יום נתהפך אצלו מקללה לברכה רחמנא ליצלן, ולכן העיקר להשליך מעצמו כל החכמות והשכל, ולקיים רצונו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, ואז יהיו לו חיים טובים וארוכים באמת, והשם יתברך יזכנו לעבוד אותו בתמימות ובפשיטות, ונזכה לעסוק הרבה בתורה ותפילה מצוות ומעשים טובים, עדי נזכה להיות "יהודים פשוטים" באמת, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת כי תצא ה'תשס"ט

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקומי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ח, המדבר ממלחמת עמלק על ידי משה רבינו, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, בסוף פרשת השבוע מצינו מצות זכירת מעשה עמלק, וכמו שכתוב (דברים כ"ה) **זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים**, והנה מבואר בדברי רביז"ל (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), **בכח שהיה משה כלול מאבות, היה לוחם כנגד עמלק, בבחינת (ויקרא כ"ו): "חרב נקמת נקם ברית", כי האבות הן ברית, בחינת (שם): "וזכרתי את בריתי יעקב וכו', ועמלק שימא בריתם, בבחינת (דברים כ"ה): "אשר קרך בדרך, וזהו: 'וחד על בין תרין' זהו מלחמת עמלק, שנאמר בו (שמות י"ז): "ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד ומזה אחד": וזוה שהכניע קליפת עמלק ותיקן הברית, זכה לבחינת (שמות מ"ז): "והיה לחם משנה על אשר ילקטו יום יום", ויוסף שזכה לברית, כתיב בה (בראשית מ"א): "וירכב אותו במרכבת המשנה", היינו משנה על אשר ילקטו יום יום, שעל ידי ברית זוכה לשפע כפולה: וזה: 'תרין ינקין לחד', שבחינת שבת מקבל מיוסף לחם משנה, היינו "משנה תורה", בחינת (משלי ח): "ואהיה שעשועים יום יום: ובחינת שבת, משפיע לשאר העולמות, בבחינת (ויקרא כ"ח): "והיתה שבת הארץ לכם לאכלה". וזה: 'חד יניק לכמה סטריין', עיין שם כל זאת בדברי רביז"ל.**

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הגה עיקר המלחמה נגד עמלק הוא המלחמה נגד הקרירות שמכנים עמלק בעולם, וכמו שכתוב (דברים כ"ה) **אשר קרך בדרך**, כי טומאתו של עמלק לקרר אדם מהתלהבותו אל השם יתברך, וכמו שכתב רש"י (שם), **צנגך והפשירך מרתחתך**, שהיו העובדי כוכבים יראים להלחם בכם, ובא זה והתחיל והראה מקום לאחרים, משל לאמבטי רותחת שאין כל ברירה יכולה לירד בתוכה, בא בן בליעל אחד קפץ וירד לתוכה, אף על פי שנכווה, הקרה אותה בפני אחרים, עיין שם.

כי בשעת יציאת מצרים היו כל העולם רועדים ומודעזעים מפני ישראל, וכמו שכתוב (שמות מ"ו) **שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת, ונשמות ישראל היו מלוהבות מאד באור אלוקותו**

יתברך, ולבם בער באש דקדושה להתקרב אליו יתברך באמת, ולקבל את התורה, כי משה רבינו הוציאם ממצרים ממיצר המוחין, והכניס בהם דעת דקדושה, להכיר את הקדוש ברוך הוא, וכמו שכתוב (דברים ד') אתה הראת לדעת כי הוי"ה הוא האלקים אין עוד מלבדו, והיה לבם בווער באש לזהם להתקרב אל השם יתברך באמת, ונדמו אז לאמבטי רותחת שלא היתה שום אומה יכולה להתקרב אליהם, אבל עמלק הוא בן הבליעל שקפיץ ברשעו בתוך האש, ואף על פי שנכווה, קירר את האמבטי בפני אחרים, כי כבה האש הקדוש מתוך לבן של ישראל, שלא יתלהבו כל כך לעבודת השם יתברך, וקירר אותם, ועל כן נצטוו ישראל למחות זכרו לגמרי, ולהסיר הקרירות שלו מלבן, ועל שני אותיות קו"ף ורי"ש, שהם תיבת ק"ר, אמרו חכמינו הקדושים (שבת ק"ד). מאי טעמא מהדר אפיה דקו"ף מרי"ש (למה אחוריו של הרי"ש כלפי פניו של הקו"ף), אמר הקדוש ברוך הוא, אין אני יכול להסתכל ברשע, כי עיקר הסתת היצר הרע הוא על ידי עמלק הרשע, לעשות אדם "קר" בעבודתו, ועיקר המלחמה נגדו הוא להחזיר ולהלהיב את הלב אל השם יתברך, ולעשות בכל פעם התחלה חדשה להתקרב אליו יתברך מחדש, ועל ידי זה יכולים למחות את זכרו לגמרי, ולחזור ולהבעיר הלב אל השם יתברך באמת.

ואלו הם דברי רביז"ל, שבבחי שהיה משה כלול מאבות, היה לוחם כנגד עמלק, כי האבות הקדושים היו הראשונים שהדליקו האש דקדושה בעולם, והם הורישו תבערת לבם לכל הדורות הבאים אחריהם, ועל ידי שמושה קישר עצמו עם האבות הקדושים, היה יכול ללחום עם עמלק, ולגלות לנשמות ישראל אחדותו יתברך, שזה מה שנאמר במלחמת עמלק (שמות י"ז), והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק, ואמרו על זה חכמינו הקדושים (ראש השנה כ"ט). וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה, אלא לומר לך כל זמן שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים היו מתגברים, ואם לאו היו גופלים, ומפרש ה"תוספות יום טוב" שם, שמושה רבינו בהרימו את ידיו אל השמים היה מצביע כלפי מעלה, ומורה לכל נשמות ישראל שישעבדו את לבם לאביהם שבשמים, כי לפעמים אין יכולים לדבר בפירוש, רק מרמזים עם הידים, וצריכין נשמות ישראל להבין את הרמזים שיש בים החכמה, להתקרב אל השם יתברך (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ז'), וזהו מה שכתוב (שמות י"ז) ואהרן וחור תמכו בידיו "מזה אחד ומזה אחד", שהחזיקו ותמכו בידי משה רבינו, שבכל צד שישתכלו ישראל יראו רק "ה' אחד", שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, וצריכים לשעבד הלב רק אליו יתברך לבד, ועל ידי זה מתבטלת הקרירות של עמלק, וזוכים להבעיר הלב אל השם יתברך באמת.

והנה הקרירות של עמלק מתלכשת בכמה מיני לבושים, והראש שבכולם הם הספיקות והבלבולים שמכנים עמלק בלב האדם, כי עמל"ק בגימטריא ספ"ק, והוא מכנים ספיקות באדם, "האם אני באמת חשוב בעיני השם יתברך"? "האם עבודתי חשובה כמו עבודת חבירי"? וזוהי מדת הקנאה שמקררת אדם מאד מעבודת השם יתברך, ולכן צריכים להתגבר כנגדו בהתלהבות הלב, ולא להסתכל על שום ספק ובלבול כלל, שזה נכלל בדברי רביז"ל "ובזה שהכניע קליפת עמלק ותיקן הברית, זכה לבחינת (שמות מ"ז) והיה לחם משנה על אשר ילקטו יום יום, ויוסף שזכה לברית, כתיב בה (בראשית מ"א): וירכב אותו במרכבת המשנה, היינו משנה על אשר ילקטו יום יום, שעל ידי ברית זוכה לשפע כפולה", כי ענין של לחם משנה שהוא שפע כפול, הוא בדיוק היפך מדת הקנאה, שהרי אינו מקנא בחבירו ואין עינו צרה בעבודתו כלל, רק אדרבה יש לו שפע כפול עד שמספיק גם להשפיע לאחרים, ונקרא לחם "משנה" דייקא, כי גם לימוד משניות שהוא לחמא דאורייתא, מסוגל מאד לגרש הקרירות של עמלק מלב האדם, ולשנות את מבעו לגמרי, כי ששה סדרי משנה מרמזים לאות ו' שהוא צורת מקל, שמכה ומגרש הרוח שמות מן האדם שרוצה לעשות אותו משוגע ממש, חם ושלום (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א'), ועל ידי שאדם לומד משניות בשפע כפול, שגורם הרבה פרקים בכל יום, עד שזוכה לסיים פעם אחר פעם את כל ששה סדרי משנה, הוא מקבל "נשמה" חדשה, אותיות "משנה", ונכנסת בו חמימות גדולה לעבודת השם יתברך, ומוחה זכרו של עמלק מן העולם לגמרי, ואז נתקיים בו (ישעיה ס"א) תחת בשתכם "משנה", וכלימה ירנו חלקם, לכן בארצם "משנה" יירשו, שמחת עולם תהיה להם, שתחת הבושת והכלימה של עמלק, יירשו שמחת עולם בכפליים על ידי לימוד משנה, כי עמלק מחליש הדעת בספיקות ובלבולים, עד ששואל האדם (שמות י"ז) ה'יש ה' בקרבינו אם אין, "האם אני חשוב בעיני השם יתברך או לא", וזה מקרר אותו מעבודתו לגמרי חם ושלום, אבל ללימוד משניות יש כח לחזק הדעת, ולהרים נשמתו למעלה לשרשה, עד שמרגיש כבן חביב לפני השם יתברך, ולכן אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל, ומלהיב לבו להשם יתברך בכל פעם בתבערה חדשה, וגורם בכל יום הרבה פרקים משניות בשפע כפולה וכמדת "לחם משנה", כי בזה יבטל קרירותו ומומאתו של עמלק מן העולם, ויזכה לראות בגילוי שכינה, יזכנו הקדוש ברוך הוא להגיע לכל זה במהרה אמן ואמן.

